

Franz Kafka's *The Castle* with Emphasis on Walter Benjamin's Linguistic Levels

Vol. 13, No. 1, Tome 67
pp. 671-700
March & April 2022

Behzad Pourgharib*

Abstract

While the study of the concept of transcendental signified is at the core of philosophical studies; its strengths are often applied in linguistics and literature. The present paper examines Walter Benjamin's linguistic approach to the subject of transcendental signified in Kafka's *The Castle*. Because of its high capacity for learning and discovering a sequence of transcendental signified in its key elements, this novel was selected. Martin Heidegger, and especially his successor Jacques Derrida, tried to use the concept of transcendental signified to criticize the tradition of metaphysical thinking. However, the aim of this research is to use content analysis to explore how such a method is present in Walter Benjamin's thoughts and his popular principle of three layers of language, without specifically using the word transcendental signified. The same level of meaning development that is both feasible and unlikely is found at the third level of language, which Benjamin refers to as the "arena of nonsense." In Kafka's *The Castle*, Benjamin's argument, which is associated with Derrida's rejection of the existence of transcendental signified, has been put to practical use. Finally, the paper concludes that the relationship between explicitness and ambiguity in the three key elements of a story, namely the character "K," "*Castle*," and also the job of "Surveyor," reveal the impossibility of transcendental signified, and represent the third level of Benjamin's language.

Keywords: Linguistics, Transcendental signified, Jacques Derrida, Walter Benjamin, Kafka's *The Castle*

Received: 5 November 2020
Received in revised form: 12 March 2021
Accepted: 7 April 2021

*Corresponding Author: Assistant Professor, Department of English Language and Literature, Faculty of Humanities and Social Sciences, Golestan University, Gorgan, Iran.
Email: b.pourgharib@gu.ac.ir, ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-6162-7312>

1. Introduction

Literature, like other domains of culture and art, took on a new nature with the introduction of modern times and ideas, in which individual relationships predominated over society. Many literary critics, philosophers, and theorists have focused on the issue of contradiction and meaning in modernist thought. The study of intangible and seemingly implicit structures and systems governing the relationships of phenomena, objects, and underlying concepts gave rise to disciplines such as philosophy, sociology, and political science, as well as literature and art, to address many previously unanswered problems and questions. Ferdinand Dossusser's ideas were the biggest source of inspiration for this budding intellectual tradition. According to Saussure, military language is based on signified and signifier. He refers to this system as "sign," and its epistemological process as "semiotics."

In the mid-twentieth century, theorists such as Walter Benjamin, Jacques Derrida, and Roland Barthes resurrected Saussure's debates with a profound and radical approach, supplementing some of its opaque aspects with proposals and hypotheses. One of the activities developed by Derrida is the discussion of transcendental meaning, which is comparable to Garmas' notion of "loss of meaning". This was already represented in Walter Benjamin's philosophy in articles such as "On the Translator's Mission" and "On Language and Human Language," and it affected Derrida immensely. Because of the impossibility of absolute determination, i.e. explicit and direct reference to a particular phenomenon or concept, Derrida believes that the mental relationship between signifier and signified in the semantic process of language can be involved in an endless process of the play of signs.

Transcendental meaning suggests that a meaning can emerge from the process of the game and become a distinct meaning. Using a descriptive-analytical content analysis method, this paper investigates Walter Benjamin's linguistic approach to transcendental meaning in the context of one of Franz Kafka's (1883-1924) most famous works, "The Castle". Also, continuing to

define the concept of "transcendence" in contrast to the two concepts of "introspection" and "transcendence"; we will also look at the ideas of Benjamin and Derrida, and then another philosopher, Giorgio Agamben, who is theoretically in the middle of the two but has a deep angle and gap with Derrida. The key questions of this paper are: Do the primary components of *The Castle* have a symbolic and symbolic shape, or does it have the absolute potential to refer to a definite meaning, as some Kafka theological analysts believe? Or if Benjamin and Derrida think their truth in the same ambiguity is a sign or ambiguity within them? In other words, does Kafka mean to convey to us the fundamental concept of ambiguity or instability in the many pillars of the modern world through the inability of transcendental signification?

2. Literature Review

Some contemporary study has made advancements in the concept of transcendental meaning, but few papers on the analysis of this concept have been written in Kafka's *The Castle*. However, no research has been conducted on this notion in Kafka's novel, and there is no core debate of the transcendental meaning of such articles, resulting in the unique characteristics of this article. According to Walter Benjamin, it attempts to demonstrate the transcendental meaning in Kafka's palace on the third linguistic level.

The following papers have made reference to the independent variable of the paper, namely the transcendental meaning: Rezazadeh (2020) discusses the importance of gender in linguistic variation in Persian translations in a paper. Persian translation linguistics Sadegh Hedayat and Farzaneh Taheri analyzed Franz Kafka's work *Metamorphosis* and discovered a direct relationship between social linguistics and reproductive grammar. This paper refers to the subject of linguistics, Kafka's *Metamorphosis* book and its translations, and the subject of the current paper, which deals with the philosophical meaning of the transcendence in another of Kafka's works

from another linguistic point of view.

In their work "Transcendental Meaning in Reluctant Fundamentalism," Khalid and Shahzad (2019) claimed that a person's life is directed by a main source that acts as a beacon in daily concerns, both short-term and long-term. This anchor, the transcendental meaning, gives meaning to the events of a person's life. This research is an attempt to discover the transcendental sign that dominates the life of Changz, the hero of the reluctant fundamentalist story of Mohsen Hamid, who connects with a native or foreign land. This study adheres to a qualitative research methodology in which he employs a descriptive technique as a tool to investigate transcendental meaning. Maslow's hierarchy of needs theory is used as a theoretical framework to analyze the content of this investigation.

3. Theoretical Framework

Saussure's thoughts provide the background for the concept of transcendental meaning. A procedure based on the distinction between signifier and signified, as well as an optional ingredient, produces the sign. Military jargon is one of those distinctions where each word has only one meaning: what it isn't (food-non-food, a system of dual confrontations). In reality, Saussure argues that "signified is an indivisible sign, that signifier and signified are a unified process," as Derrida says. Jacques Derrida reverts the transcendental signified to signifier form, claiming that each signified stands in for another signifier and so calls into question the sign's presupposition. Derrida says on the transcendental meaning:

“There's no reason to drop out of the game of referential references that makes up language, even if it later returns. By erasing the range that was thought to be the starting point for regulating the circulation of signs, and by following all the reassuring meanings, and by dismantling all the fortifications and forbidden shelters, the game has found its place today, and outside the game they supervised the language field” (Derrida, 1976, p. 7).

4. Discussion

The novel *The Castle* is a fantastic source of linguistic inspiration. The hypothesis of this paper is that the *The Castle* attempts to criticize the transcendental meaning and declare its negation through its primary components: first, the notion of “*The Castle*,” second, the character and name of “K,” and third, his job, surveyor. We see in *The Castle* that all three are involved in this matter to demonstrate how the never-ending chain of meanings in the third stage of Benjamin’s or Derrida’s transcendental meaning closes the way to the understanding of truth; and, more importantly, why commentators’ attempts to symbolize these components remain futile. If we agree with Max Brod that there is some sort of theological administration of earthly matters in interpreting the element of “*The Castle*,” we are faced with a model that essentially strives to transcend or some type of theology superior to intangible or terrestrial ties. *The Castle*, on the other hand, is a major source of ambiguity for Benjamin. It appears to be the Babylonian tower that man aspired to build, but which never materialized. Indeed, if we agree with Benjamin, Kafka practically precludes the potential of transcendence in the process of brokerage by emphasizing a form of “prohibition” and meaning of the primary subjects of his story.

Here, Derrida discusses the ambiguity of signals and, as a result, the impossibility of transcendental signification. For Derrida, the artistic or literary text, like *The Castle*, is the product of a kind of “difference,” and the text is always constantly delayed because it cannot produce meanings that turn to and reach the transcendent. Difference, which is a kind of word-making or forgery, and for this reason in Persian translated, by most of Derrida’s translators as “difference”, is unlike “difference”, which has always been a constructor of metaphysical thought and has been suppressed in the traditional approach. Derrida coined the phrase “weaken speech” to denote a proficiency in written language. Difference is a skill that spoken language lacks. Derrida proposes the notion of sign, which seeks sign heterogeneity. He contends that what makes thought possible is not the question of existence, but an erased

distinction from another. The structure of the sign is determined by a footprint or another that is always absent. Thus it can be said that it refers to a fixed presence, and Derrida's footprint is a sign of the absence of a presence.

5. Conclusion

The stories of Franz Kafka are an excellent method to think on the problem of transcendental meaning. Derrida, Benjamin, and Agambin all mention Kafka but do not use the term "transcendental signified". In works such as *The Trial*, before the Law, and, more crucially, *The Castle*, which is the main focus of this research, Kafka has devoted great attention to this issue. Kafka attempted to demonstrate the impossibility of transcendental meaning by fusing the work's content (law and bounds) and his mode of expression. Kafka demonstrates how uncertainty in the semantic sphere of language pervades ordinary notions and even broad areas such as law. The ambiguity of the name "K," the ambiguity of "The Castle" and its ruler, as well as the ongoing conflicts that impede the creation of a minimal relationship between "K" and many citizens and village officials, are all symptoms of a crisis that could be the beginning point. It is the crisis of language itself; a crisis that demonstrates how, without becoming definitive, meaning remains merely a mysterious aura in its procrastination



دوماهنامه بین‌المللی

۱۳، ش ۱ (پیاپی ۶۷) فروردین و اردیبهشت ۱۴۰۱، صص ۷۰۰ - ۶۷۱

مقاله پژوهشی

<http://dorl.net/dor/20.1001.1.23223081.1401.0.0.46.8>

بررسی سویه‌های زبان‌شناختی مدلول استعلایی در رمان تصیر کافکا با تأکید بر سطوح زبانی والتر بنیامین

بهزاد پورقربیب *

استادیار گروه زبان و ادبیات انگلیسی، دانشگاه گلستان، گلستان، ایران

تاریخ پذیرش: ۱۴۰۰/۰۱/۱۸

تاریخ دریافت: ۱۳۹۹/۰۸/۱۵

چکیده

هرچند بررسی مفهوم مدلول استعلایی از دل مطالعات فلسفی برمی‌خیزد، اما زبان‌شناسی و ادبیات نیز از ظرفیت‌های این مفهوم بهره برده‌اند. جستار حاضر با بررسی رویکرد زبان‌شناختی والتر بنیامین به موضوع زبان‌شناختی مدلول استعلایی در رمان تصیر کافکا می‌پردازد. این رمان به دلیل قابلیت بالایی که برای بررسی و یافتن زنجیره‌ای از مدلول‌های استعلایی در مؤلفه‌های اصلی‌اش داراست، انتخاب شده است. مارتین هایدگر و به‌ویژه پس از او ژاک دریدا تلاش کردند برای نقد سنت تفکر متافیزیک مفهوم مدلول استعلایی را به‌کار ببندند. اما هدف این پژوهش بر آن است تا با روش تحلیل محتوا به این موضوع بپردازد که چگونه بدون به‌کار گرفتن مشخص اصطلاح مدلول استعلایی، چنین رویکردی در اندیشه‌های والتر بنیامین و نظریه مشهور او در باب سه سطح از زبان حضور دارد. در سطح سوم زبان که بنیامین از آن با عنوان «عرصه یاه‌گویی» یاد می‌کند، همان سطح تولید معنا و در عین حال ناممکن بودن آن است. این گزاره بنیامین که مترادف با نفی حضور مدلول استعلایی در اندیشه دریداست، در تصیر کافکا کاربرد عملی یافته است. در نهایت مقاله به این نتیجه می‌رسد که رابطه صراحت و ابهام در سه مؤلفه‌های اصلی داستان یعنی شخصیت «ک»، «تصیر» و همچنین شغل «مساحت‌گری» ناممکن بودن مدلول استعلایی و سطح سوم زبانی بنیامین را به‌شکل یک روایت داستانی نشان می‌دهد.

واژه‌های کلیدی: زبان‌شناختی، مدلول استعلایی، ژاک دریدا، والتر بنیامین، تصیر کافکا.

E-mail: b.pourgharib@gu.ac.ir

* نویسنده مسئول مقاله:

نویسنده از حمایت مالی و معنوی دانشگاه گلستان قدردانی می‌کند. این مقاله مستخرج از طرح پژوهشی به شماره ۹۹۲۱۲۲ است.

۱. مقدمه

با ظهور عصر مدرن ادبیات و تفکر مدرن، به بازنمایی سرشت مناسبات جدیدی روی نهادند که بر مناسبات فردی و اجتماعی بشر چیره شده بود. مسئله تناقض و معنا در اندیشه مدرنیستی به تدریج در کانون توجهات بسیاری از منتقدان و فیلسوفان و نظریه‌پردازان ادبی قرار گرفت. تا آنجا که به نظریه ساختارگرایی^۱ و اهمیت آن در این ورطه حساس تاریخی مربوط است باید گفت که بررسی ساختارها و نظام‌های ناملموس و ظاهراً ناآشکار حاکم بر مناسبات پدیده‌ها، اشیا و مفاهیم زمینه‌ای ساخت تا رشته‌های پیش‌رویی همچون فلسفه، جامعه‌شناسی و علوم سیاسی در کنار ادبیات و هنر به بررسی بسیاری از معضلات و سؤالاتی بپردازند که تا پیش از آن پاسخ صریحی نداشت. اندیشه‌های فردینان دوسوسور^۲ بزرگ‌ترین منبع الهام برای این سنت نوپای فکری به‌شمار می‌رفت. او زبان را نظامی مبتنی بر پایه رابطه سوپژکتیو میان دو عنصر سوپژکتیو به نام‌های دال^۳ و مدلول^۴ می‌دانست. او این نظام را «نشانه»^۵ و فرایند معرفتی آن را «نشانه‌شناسی»^۶ نام می‌گذاشت. اما در دهه‌های میانی قرن بیستم متفکرانی همچون والتر بنیامین، ژاک دریدا و گرماس با رویکردی عمیق و رادیکال جانی دوباره به مباحث دوسوسور دمیدند و برخی از زوایای مبهم آن را با ارائه پیشنهادات و نظریه‌هایی در این حوزه کامل کردند. بحث از مدلول استعلایی^۷، یکی از چنین کنش‌هایی است که به واسطه دریدا^۸ پایه‌ریزی شد که مشابهت‌هایی با تلاش‌های گرماس در اثر «نقصان معنا»^۹ ی او وجود دارد. پیش‌تر این امر در تفکر والتر بنیامین^{۱۰} در مقالاتی همچون «در باب رسالت مترجم» و «در باب زبان و بشری» منعکس شده بود و دریدا بسیار از آن تأثیر پذیرفته بود. دریدا معتقد است که رابطه ذهنی میان دال و مدلول در فرایند دلالی زبان، می‌تواند به دلیل عدم امکان تعیین مطلق یعنی ارجاع صریح و بی‌واسطه به یک پدیده یا مفهوم خاص درگیر فرایندی بی‌پایان از بازی نشانه‌ها شود. مدلول استعلایی یعنی یک مدلول می‌تواند از فرایند این بازی برون برود و به دلالتی مبتنی بر تعیین وارد شود.

پس در این جستار با بررسی رویکرد زبان‌شناختی والتر بنیامین به موضوع مدلول استعلایی در بستر یکی از رمان‌های مشهور فرانتس کافکا^{۱۱} (۱۸۸۳-۱۹۲۴) یعنی «قصر»^{۱۲} با

روش تحلیل محتوا به صورت توصیفی - تحلیلی پرداخته می‌شود. همچنین در ادامه به تعریف مفهوم «استعلا»^{۱۳} در تقابل با دو مفهوم «دروماندگاری»^{۱۴} و «تعالی»^{۱۵}؛ همچنین به اندیشه‌های بنیامین و دریدا و سپس فیلسوف دیگری که به لحاظ نظری میان آن دو ایستاده اما زاویه و شکاف عمیقی با دریدا دارد یعنی جورجو آگامبن^{۱۶} خواهیم پرداخت. پرسش‌های اصلی این جستار را می‌توان این‌گونه بین کرد: آیا مؤلفه‌های اصلی قصر شکلی نمادین و سمبولیک دارند یا چنانچه برخی مفسران الاهیاتی کافکا معتقدند قابلیت ارجاعی مطلق به مدلولی معین را دارند؟ یا چنانچه بنیامین و دریدا معتقدند حقیقت آن‌ها در همان سرگشتگی نشانه‌ای یا ابهام مندرج در بطن آن‌هاست؟ به عبارت دیگر می‌توان پرسید آیا کافکا به میانجی عدم امکان‌پذیری مدلول استعلایی، قصد دارد خود مفهوم ابهام یا بی‌ثباتی موجود در ارکان مختلف جهان مدرن را به ما منتقل کند؟

کافکا برای هر سه فیلسوف مذکور چهره‌ای محبوب و شایسته پرداختنی مفصل و طولانی است و از این‌رو این مقاله با توجه به نظریه این سه فیلسوف سعی می‌کند به پرسش‌های مطروحه پاسخ داد.

۲. پیشینه و سوابق پژوهش

درباره مفهوم مدلول استعلایی در برخی از پژوهش‌های اخیر دستاوردهایی دیده می‌شود، اما مقالات کمی درباره تحلیل این مفهوم در رمان قصر کافکا به رشته تحریر درآمده‌اند. با این حال هیچ پژوهشی که این مفهوم را در رمان قصر کافکا پیگیری کند، مشاهده نشده است و بحث از مدلول استعلایی به شکل محوری و مرکزی در مضمون مقالاتی از این دست دیده نمی‌شود و به این اعتبار، جنبه‌های نوآورانه این مقاله که سعی می‌کند از دیدگاه والتر بنیامین در سطح سوم زبانی بحث مدلول استعلایی را در رمان قصر کافکا نشان دهد مشخص می‌شود.

مقالاتی که تا حدودی به متغیر مستقل مقاله یعنی مدلول استعلایی اشاره داشته‌اند این موارد است که: رضازاده (۱۳۹۹) در مقاله‌ای به نقش جنسیت در تنوع زبانی در ترجمه‌های فارسی کتاب «مسخ اثر فرانکس کافکا: تعامل میان زبان‌شناسی اجتماعی و دستور زایشی» با

موضوع تنوع زبانی در ترجمه‌های فارسی صادق هدایت و فرزانه طاهری از کتاب مسخ اثر فرانتس کافکا پرداخته و به این نتیجه دست یافته است که تعامل تنگاتنگی بین زبان‌شناسی اجتماعی و دستور زایشی وجود دارد. به این مقاله از این‌رو که با موضوع زبان‌شناسی به رمان مسخ کافکا و ترجمه‌های آن پرداخته و با موضوع مقاله حاضر که از دیدگاه دیگری در زبان‌شناسی، مفهوم فلسفی مدلول استعلایی را در یکی دیگر از آثار کافکا پرداخته اشاره شد.

خالد و شهزاد (۲۰۱۹) در مقاله «مدلول استعلایی در بنیادگرایی اکره» بیان کردند زندگی یک فرد توسط یک منبع اصلی اداره می‌شود که به‌عنوان یک چراغ راهنما در امور روزمره، چه کوتاه‌مدت و چه بلندمدت فعالیت می‌کند. این لنگر، مدلول استعلایی به وقایع زندگی یک شخص معنا می‌بخشد. این تحقیق تلاشی برای کشف دال استعلایی است که بر زندگی چانگن، قهرمان داستان بنیادگرایی اکره محسن حمید که ارتباط خود را با یک سرزمین بومی یا خارجی فرعی می‌کند مسلط و حاکم است. این تحقیق از یک مدل تحقیق کیفی پیروی می‌کند که در آن او از رویکرد توصیفی به‌عنوان ابزاری برای کاوش اهمیت استعلایی استفاده می‌کند. برای تحلیل محتوا این تحقیق از سلسله‌مراتب نظریه نیاز مازلو به‌عنوان یک چارچوب نظری استفاده می‌کند.

فتح‌زاده (۱۳۹۱) در مقاله‌ای با عنوان «تفاوت» به بحث و بررسی در آرای دریدا پرداخته و در چنین زمینه‌ای به مفهوم مدلول استعلایی در رابطه با نظام دلالتی زبان و مفهوم بازی در اندیشه دریدا دقت نظر داشته است. همچنین جفردوی و نیکویی (۱۳۹۱) در جستاری با عنوان «والتر بنیامین: اصالت زبان و نقش آن در نقد و نظریه ادب - هنری» به بررسی مضمونی مشابه این‌بار در تفکر بنیامین پرداختند. به زعم نویسندگان، دغدغه بنیامین در نوشته‌هایش، تصویر «فقدان»، «فاصله» و «گمشدگی» به قصد راهیابی به «رهایی و رستگاری» است. نجومیان (۱۳۸۴) در مقاله‌ای با نام «برج بابل و پیدایش ترجمه: خوانش والتر بنیامین و ژاک دریدا از انجیل عهد عتیق» خوانشی دقیق از شاید معروف‌ترین داستان‌ها (روایت‌ها) در تاریخ انسان داده است. این داستان‌ها براساس خوانش دو متفکر (والتر بنیامین و ژاک دریدا) در حوزه نظریه نقادانه معاصر مورد بررسی قرار گرفته‌اند. هدف این مقاله در بررسی این سه داستان تحلیل «پیدایش» زبان و ترجمه است که درنهایت با تحلیل این سه روایت سعی بر تشریح اساس فلسفه انجیلی زبان و ترجمه دارد.

ساروپ (۱۹۹۳) در مقاله «راهنمای مقدماتی پساساختارگرایی و پست‌مدرنیسم» بیان کرد

که دریدا زبان را بازی بی پایان نشانه‌ها و دال‌ها می‌داند و از نظر او «واژه» و «شیء» با «تفکر» هیچ گاه به راستی یکتا نمی‌شوند. همچنین دریدا به نشانه‌ها به‌مثابه ساختاری از تمایز نگاه می‌کند که «نیمی از آن همواره آنجا نیست و نیمی دیگر همواره آن نیست» و حال آنکه از نظر سوسور یک نشانه دارای هویت واحدی است.

۳. چاقوب نظری پژوهش

۳-۱. پیشینه مدلول استعلایی در نظرات سوسور

پیشینه مفهوم مدلول استعلایی را می‌توان در آرای سوسور جست‌وجو کرد با این نگاه که آنچه را در آرای سوسور به‌عنوان نشانه بازمی‌شناسیم ماحصل فرایندی مبتنی بر تمایز میان دال و مدلول است. اولین اصل نظریه سوسور این است که نشانه (دال و مدلول) اختیاری است؛ زبان‌های مختلف نه‌تنها دال‌های متفاوتی را مورد استفاده قرار می‌دهند، بلکه دنیای محسوسات را به شیوه خود تقسیم‌بندی می‌کنند (اختیاری بودن نشانه در سطح مدلول) پس زبان تنها یک روند نام گذاری ساده نیست که از طریق نام گذاری اشیا و مفاهیمی عمل کند که هر یک وجودی با معنای مستقل (هستی‌های از پیش موجود) دارند. از نظر سوسور زبان نظامی از تمایزهاست که در آن هر واژه تنها با توجه به آنچه نیست معنا دارد (غذا - غیرغذا، نظام تقابل‌های دوتایی). درحقیقت چنانچه دریدا تشریح می‌کند، سوسور معتقد است «مدلول از دال جدانشدنی است، که مدلول و دال دوسویه یک فرایند واحدند» (دریدا، ۱۳۸۶، ص. ۳۶). دریدا با عبارت «اشاره انگشت و چشم» (Derrida, 1973, p. 78).

از این نکته مهم سوسوری یاد می‌کند. اگر موقع اشاره انگشت به نوک انگشت چشم بدوزیم، هرگز این اشاره را نفهمیده‌ایم. در این رابطه متضایف، دال به بیرون از خود، به چیزی که آن را نمایندگی می‌کند، به مدلول اشاره دارد. در نگاه نخست ممکن است به‌نظر برسد که این تلقی از نشانه تفاوتی با انگاره‌های افلاطونی درباره معنا (هم‌چون پدیده‌شناسی) ندارد، و سوسور همان دیدگاه هوسرل را تکرار می‌کند. اما همان‌طور که توضیح خواهیم داد، این دو علی‌رغم اشتراکشان در متافیزیک حضور، اختلافی حیاتی و سرنوشت‌ساز با یکدیگر دارند (فتح‌زاده، ۱۳۹۱، ص. ۱۸).

۲-۳. استعلا در مدلول استعلایی

برای کامل کردن مبانی نظری این نوشتار می‌توان بیان کرد که این مفهوم در نظام فکری ایدئالیسم آلمانی و در اندیشه مابعد لایبنیتز^{۱۷} دیده می‌شود که در تقابل با دو امر «دروماندگار» و «متعالی» قرار دارد. امر متعالی هر آن چیزی است که از به‌مثابه یک جزء سوژکتیو از ساختار عینی یک مفهوم فراتر می‌رود. برای مثال می‌توان گفت بررسی مقولات الاهیاتی در آثار کافکا، چنانکه ماکس برود^{۱۸} و برخی دیگر از مفسران او بدان دامن زده‌اند نوعی منش متعالی نسبت به معضل درونی داستان‌های کافکاست (کمالی، ۱۳۹۴، ص. ۵۶). اما درونماندگاری چیست؟ در این نوع رویکرد، مفاهیم یا پاسخ‌ها جدا از زیست‌شان تصور نمی‌شوند و «آن‌ها را نمی‌توان از کارکردشان در زیست جدا کرد و مبنا را تحلیل قرار داد. از این منظر، مفاهیم کارکردی‌اند و درون و در فرایند اثرگذاری‌ها و اثرپذیری‌ها ممکن می‌شوند. در رویکرد درون‌ماندگار از شدن‌ها پرسش می‌شود و نقد، نه نقد معرفتی، که نقدی تبارشناختی است. درون‌ماندگاری نگاهی به زندگی است که در آن هیچ تفکیک وجودی و جوهری امکان‌پذیر نیست مگر برای بازتولید کارکردی. درون‌ماندگاری به «چیزی» به‌منزله نوعی وحدت مافوق همه چیزها یا به سوژه‌ای در مقام کنشی که سنتزی از چیزها را موجب می‌شود، دلالت نمی‌دهد. در نگاهی درون‌ماندگار، این ایده‌ها نیستند که به تجربه‌ها نظم می‌بخشند، بلکه ایده‌ها پیامد تجربه و زیست درون‌ماندگارند» (تاجیک، ۱۳۷۹، ص. ۱۲۵).

رابطه دلالی زبان در اندیشه سوسور رابطه‌ای است که در عین درونماندگاری، نوعی تلاش برای یافتن پاسخی از بیرون مرزهایش (یعنی استعلا) و همچنین نوعی تعالی را هم‌زمان در خود می‌پرورد. سوسور مدلول را برساخته دال‌های زبانی نمی‌داند، اما با وجود این مستقل از دال‌های زبان نیز هیچ تعیینی برای آن قائل نبود. دریدا، همچون هگل، با نشان دادن وجوه پارادوکسیکال آن، به حذف این پیش‌داوری، یعنی همان توده‌ای بی‌شکل که ضامن ادامه حیات مدلول استعلایی بود، پرداخت. به نظر او حفظ تمایز ماهوی میان دال و مدلول در اندیشه سوسور، این امکان را مطرح می‌کند که می‌توان به مفهومی اندیشید که مستقل از رابطه با زبان، یعنی مستقل از رابطه با نظامی از دال‌ها، برای اندیشه حضور دارد (دریدا، ۱۳۸۶، ص. ۳۸). به نظر دریدا هر نظام دلالی که مدلول را بر دال مقدم بدارد، به مفهومی از مدلول استعلایی نیازمند است (Derrida, 1976, p. 14).

۳-۳. مدلول استعلایی از دیدگاه ژاک دریدا و والتر بنیامین

ژاک دریدا با نقد مدلول استعلایی، و نشان دادن این که تمایز دال و مدلول در واقع محصول خود زبان است، مدلول استعلایی را به بازی دلالتی باز می‌گرداند. به نظر وی هنگامی که امکان مدلول استعلایی - مدلولی که ماهیتاً به هیچ دالی ارجاع نمی‌دهد، از زنجیره نشانه‌ها درمی‌گذرد و خود دیگر به عنوان یک دال عمل نمی‌کند - را به پرسش می‌کشیم و پی می‌بریم که هر مدلولی در موضع یک دال نیز است، تمایز میان مدلول و دال و در نتیجه فرض نشانه از اساس مسئله‌ساز می‌شود (دریدا، ۱۳۸۶، ص. ۳۸). دریدا فهم کلاسیک از دلالت را واژگون می‌کند. مدلول دیگر نه مستقل از دال است، نه برتر از آن، بلکه مدلول همواره پیشاپیش یک دال است. در هر واژه اثراتی از واژه‌های دیگری است که در شبکه دلالتی به آن‌ها ارجاع می‌دهد. هر دال دربرگیرنده اثرات و ردپاهای سایر دال‌هاست؛ دریدا این اثرات به جای مانده را «رد» می‌نامد (فتح‌زاده، ۱۳۹۱، ص. ۲۱).

نکته مهم دیگری که می‌توان از نقد و در عین حال تأثیرپذیری دریدا از/ به آرای سوسور دریافت کرد این است که دریدا مخاطب را به نوعی خصلت مینیمالیستی زبان ارجاع می‌دهد (شعیری، ۱۳۹۸، مقدمه). دریدا به سادگی هر چه تمام‌تر منظور دقیق خود از مدلول استعلایی را چنین شرح می‌دهد: «هیچ مدلولی نیست که از بازی ارجاع‌های دلالتی که زبان را تشکیل می‌دهد، بیرون بیفتد، حتی اگر متعاقباً به بازی برگردد ... امروز این بازی جای خود را پیدا کرده است، آن هم با محو کردن محدوده‌ای که گمان می‌رفت با شروع از آن می‌توان گردش نشانه‌ها را تنظیم کرد، و با به دنبال خود کشیدن تمام مدلول‌های اطمینان‌بخش، و با برچیدن تمام استحکامات و تمام پناهگاه‌های ممنوعه و خارج از بازی که بر حوزه زبان نظارت می‌کردند» (Derrida, 1976, p. 7). طبق آرای دریدا و متأثر از فلسفه زبان والتر بنیامین، هر چند براساس توافقات اجتماعی بر امر زبانی، نشانه چیزی است که در غیاب چیز دیگری جای آن نشسته و از حضور آن خیر می‌دهد، اما برای رصد کردن و نقد آن لازم است مفهوم حضور و قطب مقابل آن را رد و مفهوم تمایز را مطرح کنیم. دریدا معتقد است زبان‌شناسی نوین مادامی که مدلول را دارای معنایی حاضر و مستقل از دال داشته و وجود مدلول را بین نیاز از دال تلقی می‌کند، در قلمرو متافیزیک قرار دارد (فتح‌زاده، ۱۳۹۱، ص. ۲۳). این اندیشه دریدا و سلف او یعنی بنیامین تا حد زیادی در نقطه مقابل تلقی هایدگر از کارکرد آمرانه زبان می‌ایستد (سیدی، ۱۳۹۸، ص.

۶۹). دریدا معتقد بود که بازی می‌تواند مبین غیاب هرگونه مدلول استعلایی بوده که گستره‌ای از معناها را مطرح کند. از نظر دریدا نوشتن نوعی بازی است که، نشانه‌تخریب و تفکیک هستی‌شناسی و متافیزیک حضور است (Derrida, 2009, p. 302).

چنانچه الکس کالینیکوس^{۱۹}، فیلسوف مشهور یونانی، معتقد است: تزی که بیش از همه مایه شهرت اولیه دریدا شد – مبنی بر ناممکن بودن وجود یک «مدلول استعلایی». به عبارت دیگر، دریدا این ایده را به مبارزه طلبید که می‌توان بدون میانجی گفتار دسترسی مستقیم به واقعیت داشت – ایده ای که از نظر او مقوم آن چیزی است که «متافیزیک حضور» بنیادی تفکر غرب می‌خواند (شیبانی رضوانی، ۱۳۹۳، ص. ۴۴).

نکته پایانی در این زمینه بحث بنیامین در باب زبان و آنچه بدون استفاده از اصطلاح «مدلول استعلایی» بدان معتقد بود، است. بنیامین دغدغه امری را دارد که زبان ناب می‌خواند و ترجمه با آن تعریفی که بنیامین از آن دارد دریچه‌ای به سوی آن است. «او این مسئله را در دو مقاله "در باب زبان و زبان بشری"^{۲۰} و "رسالت مترجم"^{۲۱} که به ترتیب در سال‌های ۱۹۱۶ و ۱۹۲۱ نوشته شده‌اند و مضمون هر دو زبان است آشکار می‌کند، همان مقالاتی که به خوبی گویای فاز اولیه تفکر بنیامین و تأثیرپذیری او از الهیات و عرفان یهودی است» (مهرگان، ۱۳۹۳، ص. ۱۸). در آثار اولیه بنیامین، در بحث از زبان، به تمایزی سه‌گانه برمی‌خوریم: نخست، زبان الهی که همان کلمه خلاق خداوند است و در آن وجود و زبان یکی است. دوم، زبان آدم ابوالبشر پیش از هیبوط که همان زبان نام‌هاست. در اسطوره عهد عتیق، آدم کاشف نام حقیقی چیزهاست و موجودات طبیعت را نام‌گذاری می‌کند. در این سطح از زبان، که بنیامین آن را سطح اصلی نام‌ها می‌نامد، شناخت الهی از چیزها به واسطه نام‌گذاری‌شان به آدم اعطا می‌شود. سوم، زبان‌های طبیعی پس از هیبوط آدم ابوالبشر که در مرحله دوم بنا بر اسطوره برج بابل، محصول آشفتگی و تکثر زبان است. در مرحله سوم، رابطه بی‌واسطه نام‌ها و چیزها از دست رفته و «دلالت» و «معنا» به وجود آمده است (آگامبن، ۱۳۸۷، ص. ۳۳).

بنیامین معتقد است که باید به سمت نوعی «کمونیسم زبانی»^{۲۲} رفت (کمالی، ۱۳۸۸، ص. ۶۸)، یعنی جایی که زبان در آن هیچ معنا و رویکرد دلالی نداشته باشد و مانند زبان ناب سطح اول یا

همان زبان الهی فاصله میان مدلول و دال و مصداق در کار نباشد. به نظر او نظام‌های سلطه و مهم‌تر از همه‌شان فاشیسم و سرمایه‌داری خود را در شکاف، ترک یا گسست میان دال و مدلول می‌نشانند و فربه می‌کنند. این معضل همان سطح سوم زبان است که در آن مدلول‌ها از یکی به دیگری حواله می‌شوند و درست همان جایی که نظریه مدلول استعلایی دریدا پا به عرصه می‌نهد. پیامد چنین وضعیتی همان چیزی است که بنیامین به پیروی از کیرکگور آن را «یاوه‌گویی» می‌نامد (بنیامین، ۱۳۸۷، ص. ۴۵).

۴. چارچوب عملی پژوهش

۴-۱. ابعاد زبان‌شناختی رمان قصر

رمان قصر منبع الهام مناسبی برای بررسی زبان‌شناختی است. فرضیه این نوشتار این است که «قصر به میانجی مؤلفه‌های اصلی‌اش اولاً خود مفهوم «قصر» ثانیاً شخصیت و نام «ک» و ثالثاً شغل وی یعنی مسآحی تلاش دارد به نقد مدلول استعلایی و اعلام نفی آن همت گمارد. در قصر می‌بینیم که هر سه مورد دست‌اندرکار این امر واحد می‌شوند تا نشان دهند چگونه زنجیره بی‌پایان دلالت‌ها در طح سوم بنیامینی یا مدر مدلول استعلایی دریدایی راه را بر فهم حقیقت می‌بندد؛ و اساساً چرا تلاش مفسرانی که سعی در سمبولیک ساختن این مؤلفه‌ها دارند نافرجام باقی می‌ماند. به نظر می‌رسد قصر به‌لحاظ فرم، اثری تمثیلی (سمبولیک) باشد و به‌لحاظ معنی اثری اکسپرسیونیستی کنت یا ارباب که موجود مرموزی است در قصر بالای تپه‌ای در دهکده‌ای زندگی می‌کند. «ک» که مسآح است به آن دهکده می‌رود تا به شغل خود در آنجا ادامه دهد. اما در کار او اشکالاتی ایجاد می‌شود. اجازه ماندن او در ده باید از قصر صادر شود، ولی راه یافتن به قصر امر دشواری است. مارکس برود که این رمان ناتمام را منتشر کرد می‌گوید «ک» در روز هفتم می‌میرد و تازه آن موقع از قصر خبر می‌رسد که اجازه دارد در ده زندگی کند (شمیسا، ۱۳۹۷، ص. ۱۴۳). قصر کافکا از برخی لحاظ برای زبان‌شناسان نیز بسیار مهم بوده است. در این زمینه متفکرانی بوده‌اند که زبان روایی کافکا با تمام ویژگی‌های زبان‌شناسانه‌اش را در پیوند با مسائل مفهومی‌تر فلسفی پیوند داده‌اند. ژیل دلوز^{۳۳} و فلیکس

گتاری^{۲۴} در اثر مشهورشان با عنوان «کافکا: پیش به سوی ادبیات اقلیت» تلاش کردند تا صورت‌بندی زبان‌شناختی جدیدی از نثر داستانی کافکا به دست دهند. در نظر آن‌ها کافکا زبانی را می‌آورد و در داستان‌هایش آن را به «اجرا» در می‌آورد که نه به تمامی آلمانی است، نه اتریشی و نه مجارستانی. «درحقیقت کافکا با درهم آمیختن برخی زواید تمامی این زبان‌ها تلاش می‌کند نوعی زبان اقلیت در دل زبان غالب بسازد یا همچون پبله‌ای به دور خود بتند» (دلوز و گتاری، ۱۳۹۲، ص. ۷۹). این مسئله ورای موافقت یا مخالفت با منطق آن، حاوی این دستاورد است که امر زبان‌شناسانه تا چه اندازه در نظر کافکا مهم و برجسته بوده است. اساساً فهم و درک مدلول استعلایی در همین بستر امکان‌پذیر است. به عبارت دیگر، هرچند خود بحث از مدلول استعلایی خصلتی استعلایی دارد (یعنی با آن پای در زمینه فلسفه دارد، اما به سمت حوزه‌های دیگری مانند زبان‌شناسی یا حتی الاهیات میل می‌کند)؛ اما بدون در نظر گرفتن جنبه‌های اصلی زبان‌شناختی آن بسیار ناکارا و بی‌فایده خواهد بود.

۲-۴. مدلول استعلایی و نشانه‌هایش در قصر کافکا

در رمان قصر شاخص‌ها یا مؤلفه‌هایی حضور دارند که راه به تفسیر باز می‌کنند. برای بنیامین یا دریدا این مؤلفه‌ها بسیار غلط‌اندازند. بنیامین صراحتاً با نظر ماکس برود مخالفت می‌کند که قصر نشانه‌ای الاهیاتی از نظام حاکم بر روابط مادی است (بنیامین، ۱۳۹۰، ص. ۱۶۳). همچنین یکی از مفسران مشهور فلسفه بنیامین، آر. یولیوس مولمان^{۲۵} در مقاله‌ای به نام «نسبت ماتریالیسم تاریخی و الهیات در تزه‌های فلسفه تاریخ بنیامین» در این باب معتقد است که بنیامین در مقاله «زبان‌شناسی الهیاتی درباره زبان به‌طور کلی و درباره زبان انسان به یاری اسطوره آفرینش در عهد عتیق، طرح یک مدل تاریخ سه مرحله‌ای با جهت‌گیری زبانی را می‌ریزد که توصیفگر تاریخ زوال بشری است و از پی این تاریخ زوال، بازتولیدی می‌آید. وی از خلال گنجاندن زبان در متافیزیک، نخستین گام را در تفسیر الهیاتی زبان در چارچوب اسطوره یهودی - مسیحی آفرینش برداشته است (مولمان، ۱۳۹۴، ص. ۲۷۹).

اما این رویکرد بنیامین به‌منظور تأیید نوعی تئوکراسی^{۲۶} نیست، بلکه از تئولوژی^{۲۷} حرف می‌زند. بنیامین معتقد است که تئوکراسی یا دین‌سالاری سیاسی یا همان حکومت دینی فاقد اعتبار لازم برای تدبیر امور سیاست است، اما تئولوژی یا الاهیات ابزاری مناسب برای یافتن

نشانه‌های رستگاری یا رهایی است (بنیامین، ۱۳۸۷، ص. ۲۲۰). بنابراین مسئله با تمایز این دو دیدگاه ساده‌تر می‌شود. اگر به نوعی اداره‌الاهیاتی امور دنیوی در تفسیر عنصر «قصر» معتقد باشیم با ماکس برود هم‌صدا می‌شویم و آنگاه با مدلولی مواجه‌ایم که اساساً میل به استعلا به بیرون یا نوعی الاهیات مافوق بر مناسبات و روابط درونماندگار ناسوتی یا زمینی دارد. اما در نظر بنیامین، قصر زمینه اصلی ابهام است. گویا همان برج بابلی است که بشر در آرزوی ساخته شدنش بوده است، آرزویی که هیگاه محقق نشد. درحقیقت اگر با بنیامین هم‌نوا شویم باید بگوییم که کافکا با برجسته ساختن نوعی «منع» و معنا کردن سوژه‌های اصلی داستانش عملاً امکان استعلا در روند دلالی را ساقط می‌کند.

این همان جایی است که دریدا از عدم قطعیت نشانه‌ها و به تبع آن از امکان‌ناپذیری مدلول استعلایی سخن می‌گوید. درحقیقت «وقتی با یک اثر، متن، افسانه، داستان و یا یک نقاشی به‌مثابه متن روبه‌رو می‌شویم نمی‌توان امیدوار بود که درون آن چیزی معین و قطعی را کشف کنیم، بلکه فقط می‌توان درون آن بازی کرد. به عبارت دیگر دریدا براساس این دیدگاه همواره امکان ساختن و فهم معنای دیگر را جایز می‌شمرد» (شیبانی رضوانی، ۱۳۹۳، ص. ۴۲). در اوایل داستان عبارات عجیبی این فرضیه را کامل‌تر می‌کند: «البته که من بی‌خبرم، این حقیقتی استوار است. اما دست‌کم مزیت بی‌خبری را که جرئت بیشتر است به من می‌دهد و به این سبب من حاضریم این بی‌خبری و عواقب وخیمش را مدتی تا زورم می‌رسد تاب بیاورم. اما این عواقب به‌راستی دامنگیر هیچ کس جز خود من نمی‌شود (کافکا، ۱۳۸۵، ص. ۷۸).

برای روشن‌تر شدن بحث بنیامین و به تبع آن دریدا از مؤلفه‌های دیگر رمان قصر مانند شخصیت و اسم عجیب «ک» و نیز شغل عجیب او یعنی مساحت‌گری باید به سراغ تبیین مهمی رفت که جورجو آگامین در مقاله‌ای با همین نام یعنی «ک» ارائه می‌کند. اما پیش از آن باید افزود که از نظر دریدا متن هنری یا ادبی مانند قصر محصول نوعی «تفاوت» یا دیفرانس است، و متن همیشه به دلیل اینکه نمی‌تواند مدلول‌هایی تولید کند که به سمت امر متعالی چرخیده و به آن برسند دائماً به تعویق می‌افتد. دیفرانس که نوعی واژه‌سازی یا جعل است و به همین دلیل در فارسی توسط غالب مترجمان دریدا «تفاوت» ترجمه شده، برخلاف «تفاوت» است که همواره سازنده تفکر متافیزیک بوده در رویکرد سنتی سرکوب شده است. دریدا این واژه را برای تضعیف کلام محوری ساخت تا قابلیت را در زبان نوشتاری نشان دهد. قابلیت که زبان

گفتاری فاقد بازتاباندن آن است. آنچه دریدا ارائه می‌دهد، در مفهوم نشانه است که عدم تجانس دال‌ها را جست‌وجو می‌کند. او معتقد است، چیزی که اندیشه را ممکن می‌سازد پرسش درمورد هستی نیست، بلکه تفاوت لغوشده‌ای از دیگری است. ساختار نشانه به وسیلهٔ ردپا یا دیگری تعیین شده که همیشه غایب است. بنابراین می‌توان گفت که به یک حضور ثابت اشاره می‌کند، و ردپای دریدا نشانهٔ غایب یک حضور است. به عبارتی همه چیز نزد دریدا، غایب یک حضور بود که هرگز نبود و با ردپا نشان‌دار شده بود (Luci, 2004, p. 75).

نبرد این غایب و حضور چنان در رمان قصر درهم می‌آمیزد که تمام فکر «ک» را به خود معطوف می‌کند. «ک: شخصیتی است که اساساً خودش نمی‌تواند به هویت واحدی از خود دست پیدا کند. اما وضوح در این ابهام را مدیون چیست؟ مدیون امری که به میانجی ابهامش بر ابهامات درونی او پرتو می‌افکند، یعنی قصر. کافکا عبارات جالبی را در میانه‌های رمان می‌آورد: به نظر ک. چنان نمود که انگار عاقبت آن مردم همهٔ رابطه‌هاشان را با او گسیخته‌اند و انگار حالا او به راستی آزادتر از پیش بود، و مختار بود اینجا در این محل که معمولاً برایش ممنوع بود تا هر وقت که دلش بخواهد منتظر بماند، و چنان آزادی‌ای به دست آورده بود که هیچ کس دیگری در به دست آوردن آن کامیاب نشده بود. و انگار هیچ کس جرئت نداشت به او دست بزند یا براندش یا حتا با او حرف بزند. ولی – این باور دست کم به همان اندازه نیرومند بود – انگار همان گاه هیچ چیز بی‌معناتر، هیچ چیز نومیدانه‌تر از این آزادی، این انتظار این آسیب‌ناپذیری نبود (کافکا، ۱۳۸۵، ص. ۱۴۱)

بحث قانون در اینجا بسیار اساسی است و چنانچه پیداست در موارد متعددی با ساحت زبانی در هم می‌آمیزد. آگامبن در کشف و انتقال این رابطه به واژهٔ «دستور» در اصطلاح «دستور زبان» یا واژهٔ گرامر در انگلیسی اشاره می‌کند که حاوی خشونت ناشی از استیلا قانون است. به همین دلیل است که در نظر آگامبن کسی که دارای زبان‌پریشی مفرط است و از دستور فراگیر زبان پیروی نمی‌کند، به تبع آن دیوانه خوانده می‌شود و از زنجیرهٔ شمول قانون نیز خارج می‌شود و باید نه در متروپولیس یا «شهر» به منزلهٔ امر تومانی حقوقی و زبانی، بلکه در دارالمجانین زندگی کند. در این باره دریدا می‌نویسد: «قانون بدون حفاظت از خود، خود را حفظ می‌کند، به وسیلهٔ دربانی که از چیزی محافظت نمی‌کند و دروازه همچنان به سوی هیچ باز است»^{۲۸} اگر از این دیدگاه نگاه کنیم، این داستان کافکا فرم نابی از قانون را نشان می‌دهد که در

آن، قانون خود را با بیشترین زور در همان نقطه‌ای که چیزی را تعیین نمی‌کند تثبیت می‌کند، که می‌توان گفت به معنی یک منع و تحریم کامل و ناب است» (آگامبن، ۱۳۹۲، ص. ۱۱).

چنین رویکردی را کافکا بیش از هر کجای دیگر در داستانی با عنوان «در پیشگاه قانون» دارد. مرد جوانی که می‌خواهد وارد دروازه قانون شود با ممانعت دربان مواجه می‌شود و تا سن پیری جلوی دروازه قانون به انتظار لحظه موعودی که دربان او را به درون راه بدهد روی یک چهارپایه می‌نشیند، اما هیچ‌گاه نمی‌تواند وارد شود، زیرا دربان که ادعا می‌کند این دروازه تنها برای شخص مرد روستایی باز بوده است، آن را برای همیشه می‌بندد. داستان نهایتاً افقی را آشکار می‌کند که در آن نمی‌توان به ورای امور و اشیا یا قوانین آن‌ها رفت؛ به بیانی ساده‌تر مدلول استعلایی ناممکن است.

مرد روستایی تسلیم بالقوگی قانون می‌شود، زیرا قانون چیزی از او مطالبه نمی‌کند و چیزی جز آزادی شخصی‌اش را به او تحمیل نمی‌کند. با توجه به نمودار استثنای حاکمیت، دیگر قانون بر او اعمال نمی‌شود و او را در امتناع خود و در رها کردن مرد در بیرون خود نگاه می‌دارد. یک دروازه باز برای او از قبل تعیین شده که شخص زمانی مشمول آن می‌شود که مانع او شود و زمانی مانعش می‌شود که مشمول آن شده باشد. و این فرایند بنیان و در عین حال والاترین حد و درجه هر قانونی است (آگامبن، ۱۳۹۲، ص. ۱۱).

در الگویی مشابه، زبان نیز انسان را در منع و تحریم خود نگاه می‌دارد، زیرا که انسان به‌عنوان موجودی سخنگو، همواره از قبل بدون اینکه متوجه شود به زبان وارد شده است. هر چیزی که مسلم فرض شده که به‌عنوان زبان باشد (در فرم چیزی غیرزبانی^{۲۶}، چیزی بیان‌نشده‌ی و ...) چیزی متفاوت از یک پیش‌فرض زبانی نیست که در رابطه‌اش با زبان، دقیقاً تا جایی که از ورود به زبان منع و تحریم شود، به همان صورت باقی می‌ماند. استفان مالارمه این سرشت خود - پیش‌فرض‌کننده زبان را با استفاده از قاعده‌ای هگلی این‌گونه توصیف می‌کند: «لوگوس، قاعده‌ای است که از طریق خنثی‌سازی (نفی) هر قاعده‌ای عمل می‌کند» (کمالی، ۱۳۹۴، ص. ۷۴). البته این بدان معنا نیست که چیزی که غیرزبانی باشد قابل دسترسی توسط انسان نیست، بلکه انسان نمی‌تواند به آن از طریق فرم‌های نارابطه‌ای^{۲۷} و پیش‌فرض‌های غیرقابل توصیف دسترسی پیدا کند زیرا امر غیرزبانی تنها در خود زبان یافت می‌شود (با توجه

به گفته‌های بنیامین، تنها «حذف شفاف و ناب امر غیرقابل بیان در زبان» می‌تواند منتهی به «چیزی که از گفتار تن می‌زند» شود^{۳۱} (آگامبن، ۱۳۹۲، ص. ۱۲).

دریدا در اینجا زاویه قابل توجهی با عقیده آگامبن می‌گیرد. در نظر دریدا بحث این نیست که نهایتاً یک قانون اصلی در بیرون ایستاده است که عدم امکان ورود یا رسیدن به آن مترادف با عدم امکان تحقق مدلول استعلایی است بلکه بحث اینجاست که اساساً «رسیدن» یا مفهوم «وصول» در فرایند دلالی زبان ناممکن است. به نظر دریدا

از آنجا که کلمه با هیچ یک از تعینات تجربی، آوایی یا نوشتاری‌اش این‌همان نیست، نوعی عینیت و این‌همانی ایدئال دارد. یک کلمه همیشه همان کلمه باقی می‌ماند، فارغ از هر نشانه زبانی ممکن که آن را ادا کند. تا آنجا که این ابژه ایدئال در مقابل زبان به معنای دقیق کلمه، قرار می‌گیرد، زبان، به‌طور طبیعی، متضمن خنثی‌سازی وجود بالفعل سوژه سخن‌گو، کلمات و نیز اشیای مورد دلالت است. بنابراین، سخن، تنها یک عمل ایده‌تیک بی‌واسطه است. (Derrida, 1989, pp. 66-67)

همین امر است که باعث می‌شود راوی رمان مسئله بحران هویت «ک» را مطرح کند. «او مساح بود. آن شاید چیزی بود، پس او چیزی آموخته بود، ولی اگر آدم نمی‌دانست با آن چه بکند پس آن هیچ چیز نبود» (کافکا، ۱۳۸۵، ص. ۳۷۲). بنابراین نقد مدلول استعلایی در این قدم، مساوی خواهد بود با کشف درونماندگاری هویت «ک» و ماهیت «مساحی». آگامبن در مقاله «ک» این دو را با هم پیوند داده و تفسیر جالبی به دست می‌دهد. تجربه‌ی درونماندگار چگونه می‌تواند برای سوژه در حکم زیربنا و نقطه پرتابی به سوی زبان ناب باشد؟ به عبارت دیگر رابطه میان «ک» و شغل او باید به شکل درونماندگار قرائت شود تا از در افتادن به سلسله بی‌پایان تداعی دلالی پیشگیری شود. بنیامین این مسئله را در ساحت زبان در معنای «اسم خاص» پیدا می‌کند. تمامی پرگویی‌های کافکا در توصیف «ک» و وضعیت او نیز نهایتاً به این امر منجر می‌شود که نخواهد به راحتی هویت او را برملا کند:

«چه اهمیت داشت که او شاید کمی لاغر بود، کمی پیر بود، که می‌شد موهای تمیزتر از موهای او تخیل کرد؟ این‌ها در قیاس با آنچه او واقعاً بود چیزهای ناچیزی بودند و هرکس که این کاستی‌ها آشفته‌اش می‌کرد، فقط نشان می‌داد که ارج چیزهای بزرگ‌تر را نمی‌شناسد» (کافکا، ۱۳۸۵، ص. ۳۸۶).

این همان امری است که آگامبن به تبع بنیامین روش فیلولوژیک می‌خواند و در ادامه «وظیفه اصلی فیلولوژی را از همان آغاز «از میان برداشتن شکاف میان آنچه باید منتقل شود و خود کنش انتقال» می‌داند.^{۳۲} برای درک صحیح این عملکرد حساس و دوگانه، فهم فاصله‌ای که بنیامین در مقاله «در باب زبان و زبان بشری» از آن سخن می‌گوید ضروری است. فاصله‌ای که میان انسان و نام‌ها می‌افتد و نهایتاً منجر به ایجاد قراردادهای اجتماعی می‌شود، به وجود آورنده دستگاه‌های نشانه‌شناختی در سطح سوم زبان یا به تعبیر دقیق کیرکگور «یاوه‌گویی» است (کمالی، ۱۳۹۴، ص. ۷۵).

در اواخر رمان «ک» از فقدان نوعی زبان واحد یا زبانی سرراست سخن به میان می‌آورد و احتمالاً در ساده‌ترین برداشت ماکس برود می‌توان آن را به سمبلی برای همدلی و همراهی تعبیر کرد اما مطابق با فرضیات جستار حاضر این امر بسی پیچیده‌تر است. زبان واحد تنها زبانی است که درگیر فرایند دلالی نیست و به فرایند استعلا در سیر مدلول خود کاری ندارد. این زبان دو مصداق آرمانی و واقعی دارد: نخست زبان الهی یا زبان نابی که بنیامین در سطح نخست از آن سخن می‌گوید؛ و دوم زبان اختراعی در اواخر قرن نوزدهم و اوایل قرن بیستم به اسم «اسپرانتو». اما اگر از دریچه نقد بنیامین و دریدا به اسپرانتو نگاه کنیم یا در مصداق بحث حاضر، «قصر» را نشانه واحد هم‌نوایی و یکدلی اهالی دهکده بریشماریم آنگاه دچار اشتباه بزرگی شده‌ایم و آن اینکه: درست است که اسپرانتوی فرضی ما زبانی واحد است، اما همچنان درگیر روند دلالی زبان است و همچنان فاصله میان دال، مدلول و فرایند دلالت امری سرپا سو بژکتیو است.

در حقیقت تنها به میانجی یک تفسیر معین و مشخص از مدلول است که می‌توان دست‌کم به شکل دیالکتیکی عدم استقرای آن را اثبات کرد. به عبارت دیگر زمانی که برخلاف تمامی تلاش‌ها برای تعبیر یا تفسیر نام «ک» آگامبن در تفسیری بدیع و تا اندازه زیادی رادیکال می‌کوشد نشان دهد که چگونه تفسیر دو «ک» در قصر و محاکمه حدین اندیشه کافکا را برمی‌سازند، در هیچ کجا به اندازه همین‌جا تزلزل معنای نهایی برای این مدلول روی نمی‌دهد. آگامبن در تفسیر «ک» قصر نکته بسیار مهمی می‌گوید که در جوار تعبیر او از «ک» محاکمه معنای دقیق‌تری پیدا می‌کند:

در روم باستان، نقش مسّاح به دلیل ارتباطی که با مسئله استقرار مرزها و سرحدات داشت، از اهمیت ویژه‌ای برخوردار بود. برای مسّاح^{۳۳} شدن (یا یک گروماتیکوس -gromaticus- شدن، نامی که از ابزار کار آن می‌آید)، هر شخص می‌بایست یک امتحان بسیار دشوار را از سر می‌گذراند. در واقع مرزهای روم دارای یک وجهی مقدس بود، تا بدان حد که اگر شخصی آن را نادیده می‌گرفت یا از محدوده معهود فراتر می‌رفت، به‌عنوان مهدورالدم شناخته می‌شد به همین دلیل از آنجا که مسّاح، مرتبه و الاتری نسبت به قانون داشت و کسی بود که مرزها را تثبیت و تعیین می‌کرد، از او همواره با عنوان *خالق قانون*^{۳۴} نام برده می‌شد. بنابراین جای تعجب نیست که قدمت اولین مجموعه مربوط به نقشه‌برداری زمینی، حدود یک قرن بیشتر از نوشته‌های ژوستینیان اول، امپراتور رم شرقی است. نسخه‌ای که در آن نظرات و احکام قانون‌دانان، در میان نوشته‌های مساحت‌گران گنجانده شود (آگامین، ۱۳۹۴، ص. ۱۸۲).

اگر تحلیل‌های خود را ادامه دهیم، در تمیزناپذیری قانون از زندگی - که منظور همان زندگی است که در روستا در پای قلعه جریان دارد - مشخصه‌ای اساسی از وضعیت استثنائی وجود دارد، سپس دو نوع تفسیر مختلف نیز در اینجا وجود دارند: در یک سو متفکر الاهیاتی مانند گرشوم شولم قرار دارد که در این زندگی، ابقای فرم ناب قانون را ماورای محتوای خود می‌بیند - معتبر بودن بدون دلالت کردن به چیزی - و در طرف دیگر بنیامین قرار دارد که می‌گوید وضعیت استثنائی تبدیل به علائمی قانونی به‌منظور انجام خود قانون شده است و سبب تمیزناپذیری‌اش از زندگی‌ای که باید آن را اداره کند. در مواجهه با نیهیلیسم ناتمامی که به این نیستی - the Nothin - این اجازه را می‌دهد که در قدرت بماند بدون اینکه بر چیزی دلالت کند، بنیامین یک نیهیلیسم مسیحایی^{۳۵} را معرفی می‌کند که حتی خود این نیستی را نیز تهی و بی‌اثر کرده و به هیچ فرمی از قانون این اجازه را نمی‌دهد که ورای مضمون خود در قدرت بماند. به‌نظر می‌رسد امروزه هرگونه بررسی درباره ارتباط بین زندگی و قانون، ورای اینکه مفهوم دقیقشان چیست یا اینکه به چه میزان به تفسیر آثار کافکا وابستگی دارند ناگزیرند که با این دو دیدگاه مواجه شوند.

تجربه در قدرت بودن بدون داشتن محتوا، دقیقاً وابسته به جریانی از تفکر معاصر است که زکروش در اینجا بی‌ربط نیست. اهمیت و اعتبار دیکانستراکشن^{۳۶} (شالوده‌شکنی) در عصر ما کاملاً در ارتباط با ادراکش از کلیت متن سنت به‌مثابه معتبربودنی بدون محتوا قرار می‌گیرد، معتبربودنی که نیروی‌اش لزوماً در تعیین‌ناپذیری قرار دارد و در نشان دادن اینکه معتبربودنی

از این دست، مانند دروازه قانون، در تمثیل کافکا مطلقاً غیرقابل عبور است. اما به طور دقیق با در نظر گرفتن مفهومی از همین معتبر بودن است (و نیز در ارتباط با وضعیت استثنائی که دیکانستراکشن آن را برپا می‌کند) که ما می‌توانیم موضع خود را از موضع دیکانستراکشن متمایز کنیم. در واقع عصر ما آن‌گونه که مرد روستایی در تمثیل، در مقابل دروازه قانون ایستاد، در مقابل زبان نخواهد ایستاد (آگامبن، ۱۳۹۲، ص. ۱۲).

به همین نسبت «ک» محاکمه نیز اشاره‌ای به اسم کافکا ندارد. آگامبن آن نام را نیز برگرفته از واژه کلیمینتور یا تهمت‌زننده می‌داند و معتقد است که قانون عرصه «خودانتهایی» است. به این ترتیب، فرایند امتناع مدلول استعلایی در قصر به شکل عمیقی با سه مؤلفه قصر، ک و مساحی پیوند می‌خورد. نفس ورود به قانون در قصر، فرایندی بی پایان همچون درگیری مدلول در فرایند استعلایی شکست‌خورده‌اش است. این عبارت ساده کافکا به تمامی این مضمون را می‌رساند: تصمیم‌های اداری مثل دخترهای جوان خجالتی‌اند (کافکا، ۱۳۸۵، ص. ۲۲۴).

انتخاب دقیق حرفه‌ی ک. (که او پیش خود چنین می‌پندارد که هیچ کس او را برای این شغل استخدام نکرده بود، و همان‌طور که مباشر گفته بود روستا نیازی به این شغل ندارد) به یکباره به‌منزله نوعی اعلام جنگ و استراتژی است. هیچ مرزی بین خانه‌های دهکده و باغ و املاک وجود ندارد که ک. برای رسیدگی به آن‌ها آمده باشد (مطابق با سخنان مباشر، آن‌ها از قبل مشخص شده و به‌موقع به‌ثبت رسیده‌اند). اما از آنجایی که زندگی در دهکده کاملاً به وسیله مرزهایی که آن را از قصر جدا می‌کند، و در عین حال آن را مُشرف بدان نگه می‌دارد مشخص شده است، سررسیدن یک مساح که این مرزها را زیر سوال ببرد، به مثابه فراتر رفتن از مرزهاست. تجاوز به آخرین حد و مرز، در واقع حمله بردن به مرزهایی است که قصر (امر والا) را از دهکده (امر پست) جدا می‌کند (آگامبن، ۱۳۹۴، ص. ۱۸۶).

کافکا این رویکرد را بدون اشاره دقیق و صریح به سازوکار آن، به‌خوبی روایت می‌کند «او دل و جرئت لازم را ندارد. دل و جرئت دادن به او در حکم آن است که بهش بگویم برحق است، که باید همان‌طور که تا حالا انجام داده است ادامه بدهد. اما این درست همان طریقی است که او از آن به هیچ چیز دست نخواهد یافت. اگر چشم‌های کسی را بسته باشند هرچه دل و جرئت بهش بدهی که از میان نوار خیره نگاه کند هرگز چیزی نخواهد دید. فقط موقعی می‌تواند ببیند که نوار را از چشم‌هایش بردارند. بارناباس کمک لازم دارد، نه دل و جرئت (کافکا، ۱۳۸۵، ص.

(۲۳۷). از این‌روست که در نظر بنیامین شاید نیازی نباشد که تمام توان خود را مصروف یافتن یک عنصر واسطه برای یافتن زیربنا و معنی‌کردن آنچه از گذشته به‌جا مانده کنیم، بلکه دقیقاً بازنگری در یکی‌دانستن تاریخ و زمان کروئولوژیک است که می‌تواند رابطه میان زیربنا و روبنا را در فرایندی فیلولوژیک به شکل متقابل فهم کند؛ یعنی دقیقاً در رابطه‌ای درهم‌تنیده‌شده که بتوان در بستر نوعی تاریخ موندیک آن‌ها را تفکیک کرد (کمالی، ۱۳۹۴، ص. ۸۳).

۵. نتیجه

رمان قصر اثر کافکا در قرنی که گذشت محل بحث‌های مختلفی در نقد ادبی، فلسفه و حتی حوزه‌های دیگری همچون نشانه‌شناسی، الاهیات و حقوق بوده است. اما یکی از مسائلی که قابلیت طرح بحث در رمان قصر را دارد مسئله مدلول استعلایی است که هرچند سوابق نظری در باب صورت‌بندی آن به قرون پیش باز می‌گردد، اما با چنین عنوان و تشریحی نخستین‌بار در آرای ژاک دریدا فیلسوف فرانسوی مطرح شد.

نکته جالب توجه در این میان آن است که داستان‌های کافکا برای منعکس ساختن این آرای فلسفی - ادبی - زبان‌شناختی محل بسیار مناسبی است. هر سه متفکر (دریدا، بنیامین و آگامبین) به کافکا پرداخته‌اند و بدون نام بردن از اصطلاح «مدلول استعلایی» (حتی دریدا نیز در بررسی‌اش در باب کافکا از این اصطلاح مستقیماً استفاده نمی‌کند) نشان می‌دهند که چگونه کافکا در آثاری مانند محاکمه، در پیشگاه قانون و مهم‌تر از آن دو در «قصر» که مضمون اصلی بررسی جستار حاضر است به این مسئله توجه ویژه مبذول داشته است. در نتیجه به‌نظر می‌رسد که کافکا با ایجاد تلاقی میان محتوای اثر (قانون و مرزها) و فرم بیان خویش تلاش کرده عدم امکان مدلول استعلایی را خاطر نشان کند. کافکا نشان می‌دهد که ابهام نهفته در ساحت دلالتی زبان تا چه اندازه به درون مفاهیم روزمره و حتی حوزه‌های کلانی مانند قانون سرایت می‌کند. ابهام نام «ک»، ابهام «قصر» و فرمانروای آن و همچنین تنش‌های دائمی که مانع برقراری رابطه‌ای حداقلی میان «ک» و بسیاری از سکنان و مسئولان روستا می‌شود نشانه‌ای از بحرانی است که شاید نقطه عزیمت آن، خود زبان باشد؛ بحرانی که نشان می‌دهد چگونه معنا، بدون آنکه قطعی شود، تنها در تعویق خویش به‌سان هاله‌ای مرموز باقی می‌ماند.

۶. پی‌نوشت‌ها

1. Structuralist theory
2. Ferdinand de Saussure
3. Signifier
4. Signified
5. Sign
6. Semiotics
7. Transcendental signified
8. Derrida
9. Lack of meaning
10. Walter Benjamin
11. Franz Kafka
12. The Palace
13. Transcendence
14. Immanent
15. Excellence
16. Giorgio Agamben
17. Leibniz
18. Max Brod
19. Alex Callinicos
20. About Language and Human Language
21. The Mission of the Translator
22. Linguistic Communism
23. Gilles Deleuze
24. Félix Guattari
25. R. Julius Muhlemann
26. Theocracy
27. Theology
28. Prejudges, p. 356
29. nonlinguistic
30. Nonrelational.
31. Briefe, p. 127

۳۲. همان.

33. Agrimensor
34. Iurisactor / Virperfectissimus
35. Messianic nihilism
36. Deconstruction

۷. منابع

- بنیامین، و. (۱۳۸۷). *عروسک و کوتوله*. ترجمه م. فرهادپور و ا. مهرگان. تهران، نشر گام نو.
- آگامین، ج. (۱۳۹۲). آیا انسان باید تسلیم قانون شود. ترجمه ا. کمالی. *روزنامه بهار*، ۳۱، ۱۱-۱۶.
- آگامین، ج. (۱۳۹۴). «ک» در مصائب معنا. *جستارهایی در فیلولوژی، زمان و شعر*. ترجمه امیر کمالی. تهران: اختران.
- بنیامین، و. (۱۳۸۸). نقد خشونت. ترجمه ا. مهرگان و م. فرهادپور. *رخداد قانون و خشونت* (مجموعه مقالات). به تصحیح و گردآوری م. فرهادپور، ا. مهرگان و ص. نجفی. تهران، گام نو.
- بنیامین، و. (۱۳۹۰). *کافکا به روایت بنیامین*. ترجمه ک. بیت سرکیس. تهران: ماهی.
- تاجیک، م. ر. (۱۳۷۹). *گفتمان و تحلیل گفتمانی (مجموعه مقالات)*. تهران: فرهنگ گفتمان.
- جفرودی، م.، و نیکویی، ع. ر. (۱۳۹۱). والتر بنیامین: اصالت زبان و نقش آن در نقد و نظریه ادبی - هنری، *ادب‌پژوهی*، ۲۱، ۶۳-۸۷.
- چندلر، د. (۱۳۸۷). *مبانی نشانه‌شناسی*. ترجمه م. پارسا. تهران: سوره مهر.
- دریدا، ژ. (۱۳۸۶). *مواضع*. ترجمه پ. یزدانجو. تهران: نشر مرکز.
- دریدا، ژ. (۱۳۹۰). *درباره گراماتولوژی*. ترجمه م. پارسا. تهران: رخداد نو.
- دولوز، ژ.، و گتاری، ف. (۱۳۹۲). *کافکا: پیش به سوی ادبیات اقلیت*. ترجمه ح. نمکین. تهران: بیدگل.
- رضازاده، ا. (۱۳۹۹). نقش جنسیت در تنوع زبانی در ترجمه‌های فارسی کتاب *مسخ اثر فرانتس کافکا*: تعامل میان زبان‌شناسی اجتماعی و دستور زایشی. *جستارهای زبانی*، ۶، ۵۳۹-۵۷۴.
- ریخته‌گران، م. ر. (۱۳۸۴). *هنر از دیدگاه مارتین هایدگر*. تهران: فرهنگستان هنر.
- ژولین گرماس، آ. (۱۳۹۸). *نقصان معنا*. ترجمه و شرح ح. ر. شعیری. تهران: خاموش.
- سوسور، ف. د. (۱۳۸۷). *دوره زبان‌شناسی عمومی*. ترجمه ک. صفوی. تهران: هرمس.
- سیدی، س. م. ج. (۱۳۹۸). *شراکت هایدگر در توهم ساختارگرایی، سوره اندیشه*، ۶۱-۶۹.

۲۱۸-۲۱۵

- شمیسا، س. (۱۳۹۷). *مکتب‌های ادبی*. تهران: قطره.
- شبیانی رضوانی، ف. (۱۳۹۳). مفهوم حضور و غیاب در رویکرد واسازی: خوانشی از آثار نقاشی آیدین آغداشلو. *فلسفه تحلیلی*، ۱۳(۲۶)، ۳۷-۶۳.
- ضیمران، م. (۱۳۸۶). *ژاک دریدا و متافیزیک حضور*. تهران: هرمس.
- فتح‌زاده، ح. (۱۳۹۱). *تفاوت. فلسفه*، ۱.
- کافکا، ف. (۱۳۸۵). *قصر*. ترجمه ا. ج. اعلم. تهران: نیلوفر.
- کالینیکوس، ا. (۱۳۹۷). ژاک دریدا و بین‌الملل جدید. ترجمه کاوه شکیب، در Derrida's Legacies: Literature and Philosophy. به نقل از روزنامه شرق، ش ۱۴۷۸.
- کتاب مقدس (عهدین). انتشارات ایلام.
- کمالی، ا. (۱۳۹۴). *از مصائب معنا: جستارهایی در فیلولوژی زمان و شعر*. تهران: اختران.
- گرما، آ. (۱۳۹۸). *نقصان معنا*. ترجمه ح. ر. شعیری. تهران: خاموش.
- نجومیان، ا.ع. (۱۳۸۴). *برج بابل و پیدایش ترجمه: خوانش والتر بنیامین و ژاک دریدا از انجیل عهد عتیق*. *مطالعات ترجمه*، ۱۱، ۲۶-۹.
- نوریس، ک. (۱۳۸۸). *شالوده‌شکنی*. ترجمه پ. یزدانجو. تهران: نشر مرکز.
- هایدگر، م. (۱۳۸۲). *سرآغاز کار هنری*. ترجمه پ. ضیاء شهابی. تهران: هرمس.
- هایدگر، م. (۱۳۸۹). *پرسش از تکنولوژی*. در *فلسفه تکنولوژی*، ترجمه ش. اعتماد. تهران: نشر مرکز.
- هایدگر، م. (۱۳۸۹). *هستی و زمان*. در *فلسفه و بحران غرب*. ترجمه ع. رشیدیان. تهران: نشر نی.

References

- Agamben, G. (2013). *Homo sacer: Sovereign Power and Bare Life*. Translated by A. Kamali. Bahar Newspaper Publishing, No.31. [In Persian].
- Agamben, G. (2015). *(K) In the Suffering of Meaning. Essays in Philology, Time and Poetry*. Translated by A. Kamali. Tehran: Akhtaran . [In Persian].

- Attridge, D. (1992). *Jacques Derrida: Act of Literature*. London: Routledge.
- Benjamin, W. (2008). *Dolls and Dwarfs*. Translated by M. Farhadpour and O. Mehregan. Tehran, Gam-e- Now. [In Persian].
- Benjamin, W. (2009). *Criticism of Violence*. Translated by O. Mehrgan and M. Farhadpour. Occurrence of law and violence (collection of papers). Corrected and compiled by M. Farhadpour , O. Mehregan and S. Najafi. Tehran .Gam-e- Now.[In Persian].
- Benyamin , W. (2011). *Kafka according to Benjamin*. Translated by K. B. Serkis. Tehran: Mahi.[In Persian].
- Bernstein, J.M. (1992) *The fate of art: Aesthetic alienation from Kant to Derrida and Aderno*. The Pennsylvania State University Press.
- Bible (Covenants). Ilam Publications.
- Chandler, D. (2008). *Semiotics: The Basics*. Translated by M. Parsa. Tehran: Surah Mehr. [In Persian].
- Collins, J. & Mayblin, B. (1977). *Derrida*, By Totem Books.
- Deleuze, J. & Guattari, f. (2013). *Kafka: Towards minority literature*. Translated by H . Namakin .Tehran: Bidgol Publishing. [In Persian].
- Derrida, J. (1973). *Speech and Phenomena*, translated by. David B. Allison, Evanston, Northwestern University Press.
- Derrida, J. (1976). *Of Grammatology*, translated by. Gayatri Chakravorty Spivak, Baltimore, The Johns Hopkins University Press.
- Derrida, J. (1982). *Margins of Philosophy*. Translated by A. Bass, The Harvester Press.
- Derrida, J. (1987.) *The Truth in Painting*, Benington G and McLoad I (Trans), Chicago Press.
- Derrida, J. (2002). *Writing and difference*, A. Bass (Trans). London, Rutledge.
- Derrida, J. (2011). *On Grammatology*. Translated by M. Parsa. Tehran: Rokhdad

Now. [In Persian].

- Fathzadeh, H. (2012). *Differences*. Philosophy, No. 1
- Greimas, A.J. (2019). *On Imperfection*. Translated by H.R. Shairi. Tehran: Khamoosh. [In Persian].
- Heidegger, M. (2003). *The Beginning of a Work of Art*. Translated by P. Shahabi. Tehran: Hermes Publishing. [In Persian].
- Heidegger, M. (2010a). Existence and time: In Western philosophy and crisis. Translated by E. Rashidian. Tehran: Ney Publishing. [In Persian].
- Heidegger, M. (2010b). Questions of technology: In philosophy of technology. Translated by S. Etemad. Tehran: Markaz. [In Persian].
- Jacques Derrida, J. (2007). *Positions*. Translated by P. Yazdanjo, Tehran: Nashr Markaz. [In Persian].
- Jeffrey, M., & Nikouei, A.R. (2012). Walter Benjamin: The originality of language and its role in literary-artistic critique and theory, *Journal of Literature Research*, No. 21.
- Kafka, F. (2006). *The Castle*. Translated by J. Alam. Tehran: Niloufar. [In Persian].
- Kalinikos, A. (2018). *Derrida's Legacies: Literature and Philosophy*. Translated by K. Shakib, quoted by Shargh Newspaper, No, 1478. [In Persian].
- Kamali, A. (1394). *From the Sufferings of Meaning: Essays in the Philology of Time and Poetry*. Tehran: Akhtarn. [In Persian].
- Khalid, M & Shahzad, K. (2019). The transcendental signifier in the reluctant fundamentalist. *Erevna: Journal of Linguistics & Literature*, 3(2).22-28.
- Luci, N. (2004). *A Derrida dictionary*. Blackwell Publishing Ltd.
- Najomian, A.A. (2005). The tower of Babel and the genesis translation: Walter Benjamin and Jacques Derrida read the Old Testament. *Translation Studies*, issue, 11.

- Norris, C. (2009). *Deconstruction: Theory and Practice*. Translated by P. Yazdanjo. Tehran. Markaz. [In Persian].
- Rezazadeh, A. (2020). The role of gender in linguistic diversity in the Persian translations of Franz Kafka's *Metamorphosis*: The interaction between social linguistics and reproductive grammar. *Linguistic Essays*, 6, 539-574.
- Rikhtegaran, M.R. (2005). *Art from the perspective of Martin Heidegger*. Tehran: Academy of Arts.
- Sarup, M. (1993). *An introductory guide to poststructuralism and postmodernism*, London: Harvester Wheat Sheaf.
- Saussure, F.D. (2008). *A course in General linguistics*. Translated by K. Safavi. Tehran: Hermes. [In Persian].
- Seyedi, S.M.J. (2019). Heidegger's participation in the illusion of structuralism. *Andisheh Sura*, 68-69, 215-218.
- Shamisa, S. (2018). *Literary schools*. Tehran: Qatreh Publishing.
- Sheibani, R. F. (2014). The concept of presence and absence in the deconstruction approach: A reading of Aydin Aghdashloo's paintings. *Analytical Philosophy*, 13 (26), 37-63.
- Tajik, M.R. (2000). *Discourse and Discourse Analysis (collection of papers)*. Tehran: Farhang Goftman Publishing.
- Zeimaran, M. (2007). *Jacques Derrida and the metaphysics of presence*. Tehran: Hermes Publishing. [In Persian].

